

[Iver Poulsen.]

tik, der har presset indkomsterne og forbruget langt op over, hvad produktionsstigningen har kunnet bære. Regeringens specielle form for indkomstpolitik har ganske øjensynlig haft to politiske formål: en indkomstudjævning og forringede muligheder for den private opsparing. Igennem en hårdhændet progressiv beskatning af indkomster over proportionalsskattegrænsen har regeringen flyttet store dele af evnerige, flittige og initiativrige menneskers indtægt over i statskassen og derfra videre ud i forbruget i form af øget offentlig aktivitet og tilskud til snart alt muligt. Resultatet kender vi. Finansministeren sagde det for kort tid siden — jeg husker ikke, om det var, mens finansministeren endnu var økonomiminister — i en TV-diskussion med kommunalfolk i sommer: forbruget har været for stort og opsparingen for lille, og det gælder både den private og den offentlige opsparing; og — føjede ministeren til — jeg behøver vel ikke at fortælle, at jeg foretrækker den offentlige opsparing. Det var jo klar tale.

Statsministeren sagde også i åbnings-talen — om ikke lige med de samme ord, så dog med samme mening — at det er regeringens mål at genskabe den økonomiske balance og prisstabilitet. Men det har statsministeren sagt før, uden at det er blevet til alvor, tværtimod, og derfor er tilliden til denne udtalelse svækket. Vi har naturligvis ikke lov til at tvivle på andres gode vilje og heller ikke på regeringens, men hvis viljen til denne genskabelse har været til stede hos regeringen, så synes jeg, at virkeligheden har afsløret eller fastslået, at evnen har manglet fuldstændig. Derfor står det også helt klart, at den mistillid til regeringens evne til at lede landet, som den borgerlige liberale opposition, VKU, gentagne gange har udtalt, har været berettiget. Regeringen kender som den socialdemokratiske regering, den er, kun én vej for tilvejebringelse af økonomisk balance, nemlig statsregulering, nye skatter og statsopspa-

ring. Forsøget har hidtil virket temmelig afskrækkende, men har givet regeringen gode kort på hånden, for så vidt som den har ført os ud i en tvangssituation, hvor nye hurtigt virkende økonomiske foranstaltninger kan blive nødvendige.

At overforbruget skal begrænses, kommer vi jo ikke uden om, og det turde være lige så givet, at staten burde gå foran med forbrugsbegrænsningen, men så snart man antyder det, får man at vide, at staten ikke kan spare, for de fleste af udgifterne er lovbundne. Adskillige lovbundne udgifter kunne og burde have været sparet, når, som det har vist sig, landet ikke har råd til at løse alle opgaverne på én gang. Dertil kommer en væsentlig ting, som der stadig lægges alt for ringe vægt på, nemlig muligheden for besparelser inden for den enkelte lovbundne opgave. Naturligvis skal og kan der i et land som vort bygges de nødvendige hospitaler, skoler, plejehjem o. s. v., men det er en udbredt opfattelse i befolkningen, som jeg tror er rigtig, at man ved løsningen af disse nødvendige opgaver kunne nå det samme resultat for færre penge, hvis der var en virkelig sparevilje til stede og der blev gjort alvor af at omsætte den i realiteter inden for hver enkelt område af statsadministrationen.

Regeringen ønskede merværdiafgiften jasket igennem i løbet af 14 dage, først og fremmest for at sikre den statsopsparring på den private opsparings bekostning, som er et af regeringens ønskemål. Nu skal jeg ikke her komme nærmere ind på merværdiafgiften, som jo skal til behandling sidst i ugen, men blot udtrykke min tilfredshed med, at det ikke lykkedes regeringen at få tilslutning til at kaste landet ud i dette skatteeksperiment, som andre lande efter langt grundigere undersøgelser er meget tilbageholdende over for. Den statsopsparring, som merværdiafgiften skulle medvirke til at sikre, må jeg imidlertid omtale lidt nærmere, fordi statsopsparring, også tvangsopsparring, i forskellige million- og milliardfunds går kun fra den private opsparing; det er